

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 2401

гр. София, 23.03.2022 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в закрито заседание на 23.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

като разгледа дело номер **3524** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 176 от АПК и чл. 248 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК. Образувано е по искане на ответника по спора Комисията за енергийно и водно регулиране.

Комисията за енергийно и водно регулиране е подала молба за допълване на решение № 736 по адм.дело № 3524/2021 г. по описа на Административния съд С. - град, с което е прогласена нищожността на решение № Ц-12/ 26.03.2021г. на Комисията за енергийно и водно регулиране, с което е определена, считано от 01.04.2011 г., преференциална цена в размер на 112,48 лв./MWh, без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2500 часа, за изкупуване на електрическа енергия, произведена от обособена група руслови, подязовирни, деривационни, с горен или долен изравнител водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10MW.

Направено е оплакване за непълнота на решението по отношение на извършен според молителя пропуск от страна на съда да върне преписката с указания за ново произнасяне от страна на енергийния регулатор на основание 173, ал 2 АПК. На следващо място в молбата е посочено, че съдът не е отчел направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение от страна на процесуалните представители на КЕВР и е присъдил такова в размер на 24 000 лв. Алтернативно КЕВР е поискала, в случай, че не бъде уважено искането и за намаляване на присъдения адвокатски хонорар, то той да бъде редуциран с начисления към него данък добавена стойност в размер на 4000 лв.

Съдът, след като извърши проверка относно допустимостта на искането счита, че същото е допустимо – направено е по искане от надлежна страна по смисъла на чл. 176 от АПК и чл. 248, ал. 1 от ГПК и в срока за обжалване на постановеното решение.

Разгледано по същество направеното искане е неоснователно по следните

съображения:

С Решение № 736/10.02.2022 г., постановено по адм. д. № 3524/2018 г. по описа на Административния съд С.-град, III отделение, 60 състав е прогласена нищожността на решение № Ц-12/ 26.03.2021г. на Комисията за енергийно и водно регулиране, с което е определена, считано от 01.04.2011 г., преференциална цена в размер на 112,48 лв./MWh, без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2500 часа, за изкупуване на електрическа енергия, произведена от обособена група руслови, подязовирни, деривационни, с горен или долен изравнител водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10MW. При прочит на съдебното решение е видно, че не се касае за пропуск, а мотивирано и обосновано съдът не е върнал преписката за ново произнасяне от страна на административния орган. В съдебното решение са изложени подробни мотиви в тази връзка, от които е видно, че съдът е съобразил, че Решение № Ц-12 от 26.03.2021 г. е постановено след връщане на преписката за ново произнасяне при съблюдаване на дадените от съда указания по тълкуването и прилагането на закона, след прогласяване на нищожността на предходното решение на КЕВР - Решение № Ц-14 от 03.04.2019 г. На съда е служебно известно, че това не са единствените незаконосъобразни административни актове постановени от Комисията в тази връзка, а през последните над 10 години са отменени от съда и връщани на комисията за ново произнасяне също така преписките по Решение № Ц-010/ 30.03.2011 г. в частта му по т. 7, Решение № Ц – 5/ 20.02.2015 г. и Решение № Ц-14 от 03.04.2019 г. Настоящият съдебен състав внимателно е анализирал при постановяване на решението си, че причината за отмяната или прогласяването на нищожността на всички тези решения на КЕВР се дължи на използвания от регулатора незаконосъобразен и дискриминационен времеви критерий за определяне на преференциална цена и обособяване на отделна група ВЕЦ и последващия отказ на комисията да се съобрази с дадените от съда задължителни указания в тази връзка. За съда връщането на преписката за ново произнасяне при тези обстоятелства не намира опора в закона, защото е очевидно, че обединените посредством незаконосъобразния и дискриминационен времеви критерий в отделна група водноелектрически централи са с различни хидроенергийни характеристики и не биха могли да бъдат поставени в една група, ако не се използва този недопустим критерий. Това мнение на съда се затвърждава и от неуспешните опити на КЕВР в последните над 10 години да постановят законосъобразен административен акт в този смисъл, което създава впечатление за административен произвол.

На следващо място молителят не е обърнал внимание, че в решението си, съдът изрично е посочил, че предвид изтичането на регулаторния период преписката не следва да бъде връщана на КЕВР за ново произнасяне. Това е така тъй като регулирането на цени с обратна сила не намира опора в материалния закон, а същевременно КЕВР е определила преференциални цени за изкупуване на електрическа енергия, които са влезли в сила. Същите следва да бъдат прилагани по отношение на всички производители на електрическа енергия съобразно категорията, в която попадат, независимо от датите на въвеждане в експлоатация на електрическите им централи, което е прието от ВАС за дискриминационен и ограничителен критерий.

Неоснователно е и твърдението, че съдът не е взел предвид направеното възражение от страна на процесуалните представители на КЕВР за прекомерност на претендираното от [фирма] адвокатско възнаграждение. По делото са представени доказателства за изплатен адвокатски хонорар в размер на 48 000 лв. и държавна такса в размер на 50 лв., които суми са своевременно претендирани от жалбоподателя, като е представен в тази връзка и списък с разноски на проведеното открито съдебно заседание на 27.05.2021 г. в изпълнение на разпоредбата на чл. 80 от ГПК. Съдът се е аргументирал и е намалил претендираното адвокатско възнаграждение наполовина, което е видно от самото решение.

Последното искане на молителя също е неоснователно и противоречи на утвърдената съдебна практика.

Начисленото върху адвокатското възнаграждение ДДС представлява неразделна част от дължимото адвокатско възнаграждение, съобразно нормата на § 2а от ДР на Наредба №1 за минималните адвокатски възнаграждения.

В този смисъл начисленото върху адвокатското възнаграждение ДДС представлява крайната цена на услугата предоставена от данъчно регистрираното по ДДС лице. Същата е изцяло еквивалентна на всички други облагаеми услуги, В този смисъл принципът за данъчния неутралитет е изцяло ирелевантен за размера на понесената вреда.

Заплатените от жалбоподателя адвокатски възнаграждения представляват реалния размер на настъпилото намаление в патримониума му, поради което и доводите на молителя, че начисленото ДДС върху претендираните като обезщетение разноски е недължимо, са изцяло неоснователни. Отделно от това по смисъла на чл.26, ал.2 от ЗДДС и чл.84 от ППЗДДС, плащанията с обезщетителен характер не се използват за данъчни цели, а разноските безспорно представляват такива, както по смисъла на ГПК, така и на АПК, предвид факта, че същите имат за цел да компенсират страната за принуждаването и да води съдебен процес за защита на правата ѝ.

В този смисъл ако КЕВР счита, че начисляването на ДДС върху адвокатското възнаграждение следва да се третира като освободена доставка, в съответствие с правото на съюза, то това не е в правомощията на съда, а представлява недостатък на правната норма. Неоснователни са възраженията и че начисленото ДДС върху присъдения адвокатски хонорар е недължимо, тъй като чрез него се постига двойно данъчно облагане.

Съобразно цитираната от молителя практика на СЕС по съединени дела С-427 и С-428, съдът е посочил, че начисляването на ДДС би било недопустимо ако чрез него се постига двойно данъчно облагане, но неправилно КЕВР възприема, че дадените от СЕС насоки изключват приложението на нормата на § 2а от ДР на Наредба №1 за минималните адвокатски възнаграждения.

Отделно от това разпоредбите на ЗДДС не предвиждат хипотеза, в която дадена доставка следва да бъде обложена два пъти, а съобразно чл. 19 вр. чл. 6 от ЗКПО при определяне дължимия данък печалба предвид се взема само чистата основа след

приспадане на всички данъци и други публични задължения.

С оглед гореизложеното и съобразно действащата правна рамка, чрез начисляването на ДДС върху адвокатското възнаграждение, не би могло да се достигне до така нареченото двойно данъчно облагане, поради което и съобразно изискването на §2а от ДР на Наредба №1 за М., същото представлява неразделна част от претендираното възнаграждение и следва да бъде заплатено от страната, която неоснователно е инициирала съответния съдебен процес.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи, на основание чл. 176 от АПК и чл. 248 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК и водим от горното, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането за допълване на постановеното Решение № 736 от 10.02.2022г. по адм.дело №3524/2021 г. описа на Административния съд С. – град.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване по реда, по който подлежи на обжалване съдебното решение.

СЪДИЯ: